

HOTĂRÂRE
În numele Legii

09 aprilie 2025

mun. *****

Judecătoria *****, sediul Centru,
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul
Grefier

Russu Natalia
Meșter Maria

În ședință de judecată publică, în procedură contencioasă, examinând cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** prin intermediul reprezentantului, avocatul Rusanovschi Iulian, împotriva lui *****, cu privire la dezmințirea informației difuzată la data de ***** pe canalul de youtube *****, în cadrul *****lui intitulat *****, ***** *****”, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

constată:

Argumentele participanților la proces.

1. La originea cauzei se află cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței la 15 mai 2023, sub nr. 05-3/2-20716, înaintată de către reclamantul ***** prin care a chemat în instanța de judecată pârâtul *****, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale.
2. În motivarea acțiunii, reclamantul învederează că, la data de *****, pe canalul de youtube ***** a fost difuzat un ***** intitulat *****, *****: ***** s-a întâlnii în 2011 cu șeful serviciilor ruse de la *****, în care pârâtul a comunicat cu intenție, în mod eronat și dolosiv informații denigratoare, urmărind vădit scopul defăimării persoanei sale, după cum urmează: începând cu minutul 4:45 ”...În 2011, nu mai știu luna, ***** la ***** s-a întâlnii cu rezidentul FSB-ului, și acțiunile lui ***** nu sunt ceea ce credem noi că sunt...” începând cu minutul 5:58 ”...Am văzut ulterior toate încercările lui (*****) de a destabiliza situația și de a compromite unioniștii...” începând cu minutul 7:18 ”...Ceea ce făcea el (*****) era în interesul FSB-ului fiindcă el a discreditat mișcarea Unionistă...” Minutul 11:58 ” ...***** ... nu are scrupule, deci pentru el scopul scuză mijloacele și nu are nici un fel de rețineri de a își trăda prietenii, partenerii, pe cei din anturajul lui... i-a folosit pe toți și nu are regrete...” Menționează că, este un politician român, deputat în parlament, subsidiar mai duce și o activitate civică cu o poziție unionistă. Este o persoană publică, aceasta manifestându-se nu doar prin faptul deținerii unei funcții de demnitate publică, dar și prin aceea că reprezintă un interes public negativ din

partea diferitor răuvoitori. Mai menționează și faptul că, activismul său politic este unul bazat pe ideea centrală a unirii Republicii Moldova cu România, astfel întreaga viziune pe care a creat-o de-a lungul anilor publicului larg gravitează în jurul ideii unioniste. Susține că alegațiile pe care și le-a permis în mod nefondat pârâțul atentează la valoarea supremă pe care o promovează ca politician și persoană publică în sens larg. Susține că, afirmațiile precum că ar fi agentul FSB prezumă în sine faptul că ar urmări scopuri contrare celor oficial declarate. Mai mult ca atât, aceste afirmații au denigrat considerabil onoarea și reputația profesională a sa, or afirmațiile false precum că s-a întâlnit la ***** cu rezidentul FSB-ului vin de la o persoană publică cunoscută pe ambele maluri ale Prutului, or pârâțul ***** este fost demnitar de stat, ex- ministru al apărării, ex-ministru al infrastructurii etc. În asemenea circumstanțe, alegațiile pe care le relatează acesta se pot bucura de un anumit grad de credibilitate din partea populației. Consideră că, ***** urmează să recunoască falsul pe care l-a comunicat publicului larg în cadrul *****lui din ***** pe canalul de youtube *****. Totodată, reiterează faptul că alegațiile pârâțului constituie relatări de fapte false, nedublate de împrejurări reale, fiind afirmații ce nu corespund adevărului și care conțin un caracter defăimător. Aceste afirmații ale pârâțului lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a sa, întrucât informațiile răspândite nu reprezintă judecăți de valoare cu sau fără substrat factologic suficient, or, nu a fost expusă o opinie, un comentariu, teorie, idee, ci au fost furnizate „relatări concrete, care s-au produs în condiții concrete de loc și de timp”, acestea reprezintă o expunere cu privire la anumite fapte, pe care le califică ca fiind false. Aceste informații pun în evidență încălcarea normelor de conviețuire și a celor morale, iar pe cale de consecință se opun regulilor de legalitate și onestitate. Modalitatea de expunere a informației și formulările utilizate denotă că aceste informații false au fost răspândite cu rea-credință, mai mult ca atât declarațiile pârâțului conțin imputații factice, făcute cu intenția de a transmite opiniei publice un mesaj fără echivoc. Mesajul transmis de către ***** la data de ***** pe canalul de youtube ***** fiind lipsit de justificare faptică și de oricare alt substrat factologic, dar care totodată nu este o judecată de valoare ci o afirmație, lezează reputația profesională a sa, în consecință, onoarea și demnitatea sa ca persoană. În același context, menționează că insinuările expuse de către pârât la data de ***** în cadrul emisiunii ***** exced limita nivelului criticii care un om politic ar urma să o suporte ori în cadrul acestei emisiuni. Respectiv, pârâțul nu a expus pur și simplu o poziție, ci a comunicat fapte pretins reale, adică un eveniment, proces sau fenomen care a avut loc în condiții concrete de loc și timp, întâlnirea lui ***** cu un agent FSB la ***** în anul 2011, menționând ca sursă de informare spusele șefului SIS, fapt care nu este dublat de împrejurări reale, nu este probat, or nu s-a întâlnit și nu a colaborat în toată activitatea sa cu agenții/șefii unor servicii speciale ale statelor terțe. Totodată, în momentul comunicării acestor falsuri nu s-a operat cu careva documente/acte care ar confirma corectitudinea celor spuse, ci s-a făcut trimitere vagă la unele autorități - șeful Serviciului de Informație și Securitate - și aceasta cu scopul de a justifica poziția eronată în fața populației care prin

intermediul platformei youtube și a altor care au preluat acest video au luat cunoștință cu cele spuse. Mai mult ca atât, din aceste afirmații false ***** face concluzii de natură să pericliteze activitatea politică a sa și reputația sa. Atrage atenția că este o persoană publică, adică o persoană care exercită funcții publice sau altfel, o persoană care, datorită statutului, poziției sociale sau altor circumstanțe, trezește interesul public. În atare circumstanțe, alegațiile precum că colaborează cu serviciile speciale ale Federației Ruse contribuie efectiv la defăimarea sa, pierderea încrederii alegătorilor, și nu în ultimul rând, are potențialul să reducă nejustificat rating-ul politic al reclamantului. Menționează faptul că, acțiunile pârâtului nu pot fi calificate ca o simplă judecată de valoare cu sau fără substrat factologic, or aceste alegații nu sunt o simplă împărtășire de opinii sau viziuni și nu pot fi ascunse sub auspiciile dreptului la libera exprimare dat fiind faptul că de facto acestea reprezintă învinuiri și în consecință sunt defăimătoare. Conform art. 2 al Legii nr. 64/2010 privind libertatea de exprimare, defăimarea reprezintă răspândire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei, astfel în lumina elementelor de fapt mai sus descrise, este evident că acțiunile pârâtului reprezintă un act de defăimare. Articolul 7 al Legii 64/2012 stipulează expres faptul că orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Menționează că, în conformitate cu textul art. 1 al Legii nr. 64/2010 între libera exprimare și lezarea demnității, onoarei sau a reputației profesionale urmează să existe un echilibru, or conform textului legal exercitarea dreptului la libera exprimare se garantează, dar totodată se garantează și respectarea unui echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei. Constată că pârâtul în exprimările sale acest echilibru nu l-a respectat. În vederea reparării prejudiciului cauzat, este nevoit să se adreseze instanței de judecată, ori soluționarea amiabilă a acestei situații prin intermediul dezmințirii benevole a informației pe care ***** a transmis-o la data de ***** pe canalul de youtube ***** nu este posibilă. Reiterează că, dezmințirea fie benevolă fie prin intermediul hotărârii judecătorești, dar trebuie să fie făcută, or susține că nu s-a întâlnit cu nici un agent al serviciului de informare a Federației Ruse și în nici un fel nu promovează politica rusească. Totodată normele legislației naționale urmează a fi coroborate cu normele CtEDO care în art. 10 stabilește că libertatea de exprimare este garantată, însă această libertate nu este absolută. Paragraful al doilea permite statelor să aducă anumite limitări acestei libertăți, cu condiția să respecte cerințele prevăzute de Convenție pentru valabilitatea lor. Astfel, s-a prevăzut că exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru protecția reputației sau a drepturilor altora. De altfel jurisprudența constantă CtEDO prevede faptul că ingerința în libertatea de exprimare trebuie să îndeplinească trei condiții cumulative și anume: măsura să fie prevăzută de lege, să urmărească unul din

scopurile legitime prevăzute în paragraful 2 și să fie necesară într-o societate democratică pentru atingerea lor. Concluzionează cu certitudine faptul că toate 3 condiții în speță sunt respectate, or ingerința care se solicită - dezmințirea informației, este una legală, prevăzută de legislația națională, ingerința este una necesară în vederea restabilirii echității sociale, or prin faptele false care au fost comunicate de către ***** i-au fost aduse daune reputației și demnității sale. Susține că, instanța urmează să stabilească dacă există un just echilibru între protecția dreptului consacrat de articolul 10 din Convenție și, pe de altă parte, aceea a dreptului la protecția onoarei, demnității și reputației profesionale, care, ca elemente ale vieții private, sunt garantate de art.8 al Convenției. Relatează că, informația expusă de pârât este una defăimătoare, deoarece este o afirmație concretă personală ce afectează onoarea, demnitatea și reputația profesională a sa. Relevă practica Curții Supreme de Justiție care în Hotărârea Plenului CSJ nr. 7 din 2012 cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare, care stabilește că deși definiția caracterului defăimător al informației este una destul de abstractă de regulă, defăimătoare sânt considerate acele informații care relatează despre încălcarea legilor și a normelor de conviețuire (normele morale), și astfel fac ca persoana să fie condamnată moral de opinia publică sau de unii indivizi în particular. Legislatorul nu concretizează care sânt informațiile defăimătoare. Relevă că alegațiile pârâtului precum că ***** s-a întâlnit cu rezidentul FSB- ului la ***** în 2011 și respectiv promovează o politică pro-rusă, de compromitere și destabilizare a curentului unionist...sunt relatări ale încălcării anumitor norme morale sau a moravurilor, or prin ceea ce a comunicat pârâtul se infiltrează idea precum că este lipsit de bune moravuri sau principii, precum integritate, patriotism etc. Relatează că, Hotărârea explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 01 din 07.07. 2008 prevede faptul că prin bune moravuri se înțelege regulile de morală socială considerate ca fundamentale pentru ordinea societății. Ele își găsesc reflectare în reprezentările general recunoscute în societate despre comportamentul cuvenit, moravuri care s-au constituit pe parcursul dezvoltării sociale, fiind, totodată, influențate de principiile generale ale dreptului și de jurisprudență. Menționează că până în prezent, nu a dat dovadă de un astfel de comportament, însă ***** cu rea-credință comunică prin intermediul internetului învinuiri și relatării de fapte false prin care imaginea sa este defăimată. În acest context potrivit jurisprudenței CtEDO, reputația persoanei fizice face parte din dreptul la respectul vieții private (cauza Petrenco c. Moldovei, hotărârea din 30 martie 2010). Cu toate acestea, nici libertatea de exprimare și nici apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie nu sânt absolute și nu au prioritate una în față alteia. Mai indică faptul că, CtEDO reține că, Legea cu privire la libertatea de exprimare și art. 10 al Convenției nu garantează o libertate de exprimare nelimitată chiar și în ceea ce privește relatările presei cu privire la interes public deosebit. Exercițarea acestei libertăți presupune obligații și responsabilități, care, conform par.2 al art. 10 din Convenție, se aplică presei. Aceste obligații și responsabilități pot avea însemnătate când există o întrebare cu privire la atacul

asupra reputației unor persoane private și subminarea drepturilor altor persoane (Hotărîrea CtEDO din 27.03.1996 pe cauza Godwin c. United and Kingdom).

3. *În drept*, reclamantul și-a fundamentat cererea de chemare în judecată în temeiul dispozițiilor din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare și **a solicitat** dezmințirea informației difuzată la data de ***** pe canalul de youtube ***** în cadrul *****lui intitulat *****, *****: ***** *****, în care expres să menționați faptul că afirmațiile dumneavoastră nu corespund realității obiective, or ***** nu s-a întâlnit cu agenții serviciilor de informare a federației Ruse, nici în 2011 la *****, nici altădată, și nu promovează o politică rusească”; dezmințirea informației solicitate să fie făcută prin intermediul aceleași platforme, adică canalul de youtube *****, cât și prin intermediul propriilor rețele sociale adică a paginii Facebook a pârâtului *****, prin publicarea următorului text: „afirmațiile mele publicate la ***** pe canalul de youtube ***** privitor la ***** nu corespund realității, iar ***** nu s-a întâlnit în 2011 la ***** cu rezidentul FSB-ului”; încasarea din contul pârâtului ***** în beneficiul reclamantului ***** a daunelor morale provocate în cuantum de 1 MDL (un leu); încasarea cheltuielilor de asistență juridică din contul pârâtului ***** în beneficiul reclamantului *****.
4. ***La 25 martie 2025, în cadrul ședinței de judecată, pârâtul *****, prin intermediul avocatului Cobîșenco Ion, a depus referință la cererea de chemare în judecată cu anexe. (f.d. 84-103)***
5. Întru dezvoltarea criticilor formulate în referință, pârâtul a invocat că, informațiile contestate nu conțin aspecte denigratoare la adresa reclamantului, se bazează pe un substrat factologic suficient și sunt de interes public. Invocă art. 32 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova care stabilește faptul că oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Invocă art. 3 alin. (1), (2) și (3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, potrivit căruia orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. Libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. Exercițarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. Mai face trimitere la art. 26 alin. (2) din aceeași lege. Reliefează că, conform art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, defăimare este definită ca fiind răspândire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei. Menționează că, informațiile care fac obiectul prezentei acțiuni nu au fost răspândite exclusiv doar de către pârât, dar au fost reflectate în presă începând cu anul 2015 și sunt pure comentarii ale unor

circumstanțe de fapt care deja erau publice. Mai mult, toate afirmațiile sunt adevărate, deoarece au fost confirmate de către oficiali de rang înalt din România, cât și din Ucraina, ceea ce rezultă din evenimentele cu privire la motivele ce au stat la baza interdicțiilor aplicate de către autoritățile din Republica Moldova în privința reclamantului. La 14 mai 2015, pe site-ul www.adevarul.ro a fost publicată o știre cu titlul „Expulzarea lui ***** din Republica Moldova scoate tinerii în stradă”, în care se face trimitere la comunicatul de presă al Ministerului Afacerilor Interne de la ***** și care conține următoarele informații de interes public: „În legătură cu adresările parvenite la adresa Direcției relații publice a MAI informăm, că potrivit art. 55 al Legii nr. 200 din 2010, autoritățile naționale sunt în drept să adopte decizia privind declararea străinului persoană indezirabilă ca o măsură asiguratorie, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori în a cărui privință există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională. Astfel, la 13 mai curent, în baza materialelor acumulate în privința cetățeanului României, ***** *****, de către Biroul Migrație și Azil al MAI, a fost emisă și înmănată persoanei decizia privind declararea drept persoană indezirabilă”, se arată într-un comunicat de presă al Ministerului Afacerilor Interne de la *****". Mai indică faptul că, la aceeași dată și pe același site a fost publicată o știre cu titlul „Povestea primului român expulzat din Moldova în ultimii șase ani” în care se regăsește reacția mai multor deputați din Parlamentul Republicii Moldova, care la fel conține următoarele informații de interes public: În ceea ce-l privește, ***** , președintele Parlamentului de la ***** , a declarat că este de acord cu expulzarea, indicând că motivul ar putea fi legat de un atac la suveranitatea Republicii Moldova. Organele de stat sunt obligate să acționeze conform legii. Nu se admit acțiuni care duc la lichidarea statalității. Să nu uităm că în ultima vreme au fost peste o sută de cetățeni din diferite țări cărora ori nu le-a fost permisă șederea ori li s-a propus frumușel să plece. Această persoană nu reprezintă organele oficiale ale țării vecine. Nici într-un fel asemenea acțiuni nu vin să afecteze relațiile bilaterale, a declarat Lupu". Mai indică că, la 08 decembrie 2020, pe site-ul www.moldova.europalibera.org a fost publicată o știre cu titlul „Peripețiile lui ***** în Republica Moldova” în care se conțin următoarele informații de interes public: „ În 2018, anul centenarului, îi aduce o noua expulzare lui ***** , tot pentru cinci ani, în vigoare și astăzi. S-a invocat un comportament agresiv și neadecvat în postul vamal moldovenesc, precum și motive de securitate”. Subliniază că, recent, la 02 februarie 2024, pe site-ul www.newsmaker.md a fost publicată o știre cu titlul „***** ***** , interzis în Republica Moldova pentru încă 5 ani” în care se face trimitere la un răspuns Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne și în care se conțin următoarele informații de interes public: „În Republica Moldova, străinii pot fi declarate persoane indezirabile dacă aceștia au desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice în privința acestora că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică. Mai relatează că, cu privire la ***** , Inspectoratul a declarat că „a emis o decizie de prelungire a termenului declarării străinului ca

persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, pe un termen de încă 5 ani. Recent, premierul român Marcel Ciolacu, liderul Partidului Social Democrat (PSD), a anunțat că va cere premierilor Ucrainei și Republicii Moldova să explice motivele pentru care președintele ***** are interdicție de a intra în aceste două țări ”. La fel, la 17 martie 2024, pe site-ul www.g4media.ro a fost publicată o știre cu titlul „***** de a intra în Republica Moldova: Am văzut documentele secrete, sunt decizii întemeiate”. În acest articol se menționează că „***** a afirmat, referitor la interdicția liderului ***** de a intra în Republica Moldova și Ucraina, că a primit documentele care au stat la baza deciziilor luate de cele două țări. „Este o decizie administrativă întemeiată” a subliniat liderul PSD care a adăugat că „documentele au un regim secret, nu pot să divulg lucruri pe care nu am voie să le vorbesc. Doar statul căruia îi aparțin le poate face publice. Am avut acele discuții, mi-au venit documentele, documentele au un regim secret. Am văzut deciziile, atât a Republicii Moldova, cât și a Ucrainei, de a-și menține interdicția în ceea ce-l privește pe domnul ***** de a intra în R. Moldova și în Ucraina. Cred că este un semnal suficient de puternic, un om politic să aibă interzis în acest moment de a intra în două țări vecine”, a declarat Marcel Ciolacu. Învederează că, informațiile a căror dezmințire se cere de la pârât au fost confirmate și de către ***** , consilierul principal al președintelui ucrainean ***** , care a declarat, la *****rile Digi24.ro, că ***** El spune că Rusia își va majora în 2024, finanțarea acestor organizații. Despre întâlnirea dintre ***** și serviciile secrete ruse în Ucraina, informație transmisă de fostul ministru al Apărării din Republica Moldova ***** și confirmată de serviciile ucrainene, ***** spune că susține informația obținută de structurile din țara sa. Indică că, pe un alt site de știri a fost publicată o știre cu titlul „EXCLUSIV DOCUMENT: Serviciul de Securitate al Ucrainei (SBU) anunță că va menține și va prelungi interdicția lui ***** de intrare în Ucraina, ”în interesul securității naționale”. Ce spune SBU despre fotografiile și înregistrările video de la întâlnirile lui ***** cu agenți FSB, la *****”. Relatează că, în acest articol se menționează că într-un răspuns exclusiv oferit pentru podul.ro, Serviciul de Securitate al Ucrainei (SBU) anunță că interdicția șefului ***** - ***** - de a intra pe teritoriul Ucrainei va fi menținută și prelungită „în interesul securității naționale”. Evidențiază că, interdicția inițială ar trebui să expire în cursul acestei luni. .Dorim să vă informăm că decizia de interdicție a intrării în țara noastră a cetățeanului român pe care l-ați menționat (***** - n. red.) este încă în vigoare în interesul securității naționale a Ucrainei”, se arată în comunicatul SBU. La întrebarea noastră privind fotografiile și înregistrările video de la întâlnirile lui ***** cu agenți FSB din ***** , în vestul Ucrainei, pe care le-a invocat și fostul ministru al Apărării din R. Moldova, unionistul ***** , SBU a precizat, de o manieră succintă, că aceste informații sunt clasificate: „Sunt solicitări care se referă la informații cu acces limitat și nu fac obiectul dezvăluirii”. Mai indică că, la 07 aprilie 2023, pe site-ul de știri <https://www.digi24.ro/> a fost publicat un articol intitulat Serviciile secrete ucrainene confirmă că ***** s-a întâlnit cu un agent FSB la ***** . Potrivit articolului se indică că un agent al serviciilor secrete ucrainene

confirmă că ***** s-a întâlnit cu un agent FSB la ***** în 2011. Informația a venit inițial de la fostul ministru al apărării din Republica Moldova, *****. ***** a venit cu o replică și după afirmațiile agentului din serviciile ucrainene. Susține că, pornind de la cele menționate și ținând cont de faptul că reclamantul deține în prezent o funcție de demnitate publică în Parlamentul României, fiind deputat și de faptul că acesta este, în sensul Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, o persoană publică, pârâtul doar a comentat unele informații care deja erau publice, informații care au fost confirmate de către serviciul de informații al Ucrainei, cât și de ***** , consilierul principal al președintelui ucrainean ***** și de Premierul României Marcel Ciolacu. Invocă art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, potrivit căruia interesul public este definit ca fiind interes al societății (și nu simpla curiozitate a indivizilor) față de evenimentele ce țin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei. Conform art. 6 alin. (2) din Legea nr. 64 din 23.04.2010, apărarea onoarei, demnității sau reputației profesionale nu poate prevala asupra libertății publicului de a primi informații de interes public. Potrivit art. 25 alin. (2) din Legea nr. 64 din 23.04.2010, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public. Mai subliniază că, dreptul la libertatea opiniilor și exprimării este tratat într-un articol distinct, art. 10. din CEDO, care statuează că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Libertatea opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil, oferă nu doar presei posibilitatea de a comunica informații sau idei pe teme politice și alte subiecte de interes public, dar și publicul are, de asemenea, dreptul de a le recepta (Handyside vs. Regatul Unit, § 49, 7 decembrie 1976, seria A, nr.24; Lingens, §§ 41-42). Aceste principii sunt aplicabile și în cazul publicării unor cărți sau al altor publicații decât cele care apar ca și presă periodică (C.S.Y. c. Turciei) atâta timp cât privesc chestiuni de interes general (Societe Pion c. Franței; Association Ekin c. Franței). Susține că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că internetul beneficiază de un control și de o protecție echivalentă cu cea a altor mijloace de comunicare (Ferei împotriva Belgiei). Libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din condițiile primordiale ale progresului sau și a dezvoltării fiecărei persoane (Lingens c. Austriei). Sub rezerva celui de-al doilea paragraf al articolului 10, ea se aplică nu numai "informațiilor" sau "ideilor" primite în mod favorabil sau considerate ca inofensive, ci și celor care lovesc, șochează sau neliniștesc o persoană sau o parte a populației, în baza pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere fără de care o societate democratică nu poate exista (Handyside c. Regatului Unit; Jersild c. Danemarcei; Vogt c. Germaniei). Susține că, în materie de exprimare politică și activistă civilă, art. 10 din CEDO prevede un nivel ridicat de protecție a dreptului la libertatea de exprimare, atât pentru internet

cât și pentru alte mijloace de comunicare. Menționează că, deși apărarea onoarei, a demnității și reputației profesionale sunt valori protejate de lege, totuși în sensul alin. (2) al articolului dat, acest fapt nu înseamnă că ele din start prevalează asupra libertății publicului de a primi informații de interes public, norma respectivă urmând a fi interpretată prin prisma tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, inclusiv art. 10 al Convenției Europene. Totodată, invocă faptul că informațiile reflectate nu sunt de natură să aducă o atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a reclamantului, așa cum pârâțul nu a folosit sintagme injurioase sau înjositoare în raport cu acesta. Mai mult, afirmațiile pârâțului nu ofensează persoana, nu contravin normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică, nu este folosit un lexicon indecent. Mai susține că, subiectul comentat face parte din sfera publică și vizează un interes public general, or, problemele ce țin de amestecul Federației Ruse în treburile interne ale altor state, cât și legăturile pe care le au unii politicieni cu serviciile speciale rusești sunt extrem de actuale și mediatizate în ultima perioadă, iar acest fapt impune întâietatea dreptului la libera exprimare față de dreptul privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale.

6. Prin referința depusă, pârâțul a solicitat instanței respingerea integrală a cererii de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva lui ***** privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, ca fiind neîntemeiată și încasarea din contul reclamantului ***** în beneficiul pârâțului ***** a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 14686,00 lei (paisprezece mii șase sute optzeci și șase lei,00 bani).
7. *În ședința de judecată*, reclamantul ***** , citat legal, nu s-a prezentat.
8. *În ședința de judecată*, reprezentantul reclamantului, avocatul Rusanovschi Iulian, citat legal, nu s-a prezentat. La 01 noiembrie 2024, a depus cerere de examinare a cauzei în lipsa părții reclamante și în temeiul art. 206 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa părții reclamante.
9. *În ședința de judecată*, pârâțul ***** , citat legal, nu s-a prezentat, fiind reprezentat de către avocatul Cobîșenco Ion.
10. *În ședința de judecată*, reprezentantul pârâțului, avocatul Cobîșenco Ion, a pledat pentru respingerea integrală a cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

11. Analizând motivele acțiunii înaintate și criticile formulate la aceasta, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și prevederile legale ce guvernează speța, în raport cu considerentele ce vor fi redată în continuare, cererea de chemare în judecată se respinge ca neîntemeiată.
12. În temeiul art.239 Cod de procedură civilă, *”Hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.”*

13. Potrivit prevederilor art. 240 alin. (1) din același Cod, *”La deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii”*, iar în conformitate cu exigențele alineatului (3) din același articol, *”Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și în numele legii.”*
14. Asupra cauzei de față, instanța de judecată a stabilit situația de fapt, potrivit căreia, la ***** , pe Canalul de Youtube ***** , a fost difuzat *****l intitulat *”***** , ***** . ***** ***** ***** ”*, la care a participat pârâtul *****.
15. S-a reținut că, pe parcursul *****lui, pârâtul ***** a afirmat *****.
16. Este de accentuat că, la data difuzării *****lui în litigiu, reclamantul ***** ***** exercita deja mandatul de deputat în Parlamentul României, așa fiind se statuează că reclamantul este un politician român.
17. Se reține că, reclamantul a invocat că duce și o activitate civică, că activismul său politic este unul bazat pe ideea centrală a unirii Republicii Moldova cu România, că întreaga viziune pe care a creat-o de-a lungul anilor publicului larg gravitează în jurul ideii unioniste, iar afirmațiile pârâtului atentează la valoarea supremă pe care o promovează ca politician și persoană publică.
18. În cauza dedusă judecății, reclamantul a invocat că, afirmațiile pârâtului din cadrul *****lui au denigrat considerabil onoarea și reputația profesională a sa, că afirmațiile precum că s-a întâlnit la ***** cu rezidentul FSB-ului sunt false, nu corespund adevărului și conțin un caracter defăimător, deoarece pun în evidență încălcarea normelor de conviețuire și a celor morale, accentuând faptul că nu s-a întâlnit și nu a colaborat în toată activitatea sa cu agenții/șefii unor servicii speciale ale statelor terțe. A specificat reclamantul că, afirmațiile pârâtului precum că s-a întâlnit cu rezidentul FSB-ului la ***** în 2011 și că promovează o politică pro-rusă, de compromitere și destabilizare a curentului unionist, sunt relatări ale încălcării anumitor norme morale sau a moravurilor, or prin ceea ce a comunicat pârâtul se infiltrează ideea precum că este lipsit de bune moravuri sau principii, precum integritate, patriotism, a susținut că afirmațiile precum că colaborează cu serviciile speciale ale Federației Ruse contribuie efectiv la defăimarea sa, pierderea încrederii alegătorilor, și nu în ultimul rând, are potențialul să reducă nejustificat rating-ul politic al său.
19. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul invocă și recunoaște faptul că este o persoană publică, adică o persoană care exercită funcții publice, o persoană care, datorită statutului, poziției sociale sau altor circumstanțe, trezește interesul public.
20. Este necesar de a fi subliniat că legea impune reclamantului obligația de a indica, în cererea de chemare în judecată, relatările exacte a căror dezmințire se solicită și textul dezmințirii.
21. Se evidențiază că, reclamantul a contestat în concret următoarele afirmații ale pârâtului ***** ***** ***** *****.”
22. De fapt, ***** a operat în *****l său cu următoarea afirmație: *****.”

23. Ținând cont de întreg conținutul *****lui, instanța de judecată nu va reține o divergență esențială dintre relatările făcute de pârât și cele a căror dezmințire se cere de către reclamant.
24. Pe parcursul examinării cauzei, partea pârâtă a susținut că informațiile nu conțin aspecte denigratoare, sunt de interes public, că au fost reflectate în presă începând cu anul 2015 și sunt pure comentarii ale unor circumstanțe de fapt care erau deja publice (f.d. 88-95), că toate afirmațiile sunt adevărate, că au fost confirmate de către oficiali de rang înalt din România și Ucraina (f.d.96-103), că în materie de exprimare politică și activistă civilă, art. 10 CEDO prevede un nivel ridicat de protecție a dreptului la libertatea de exprimare.
25. Se reține că, sediul general al materiei în privința dreptului la libera exprimare și a dreptului la apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei este art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, art.28, art.32 din Constituția Republicii Moldova, Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, art. 43 din Codul civil, prin urmare, față de motivele efectiv invocate de către reclamantul ***** *****, instanța trebuie să dea eficiență normelor din actele legislative citate.
26. În art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, este consacrat că *”Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”*
27. În articolul 43 Cod civil, este consacrat că *”În condițiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate și reputație profesională, la propria imagine, la respectarea vieții intime, familiale și private, la protecția datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei și corpului său după deces, precum și la alte asemenea drepturi recunoscute de lege. Aceste drepturi sînt insesizabile și inalienabile.”*
28. Libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale evoluției sale și ale dezvoltării fiecărei persoane. Sub rezerva art. 10§2 din Convenție, aceasta este valabilă nu numai în ceea ce privește „informațiile” sau „ideile” acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci și pentru cele care rănesc, șochează

sau neliniștesc: acest lucru este impus de pluralism, toleranță și mentalitate deschisă, fără de care nu există o „societate democratică”. Astfel cum este consacrat la art. 10 din Convenție, libertatea de exprimare este însoțită de excepții care necesită totuși o interpretare strictă, iar necesitatea de a o restrânge trebuie stabilită în mod convingător [a se vedea, printre altele, Handyside împotriva Regatului Unit, 7 decembrie 1976, pct. 49, seria A nr. 24; Editions Plon împotriva Franței, nr. 58148/00, pct. 42, CEDO 2004-IV; și Lindon, 18Otchakovsky-L*****ens și July împotriva Franței (MC), nr. 21279/02 și 36448/02, pct. 45, CEDO 2007-IV].

29. Legea Nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare dă următoarele noțiuni: *defăimare* – răspîndire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei; *răspîndire a informației* – proces de transmitere a informației către alte persoane (cel puțin către o persoană, exceptînd persoana lezată); *informație* – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet și/sau imagine; *mass-media* – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum și jurnalistul;
30. Conform art. 3 alin. (1), alin. (2) din aceeași Lege ”Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. Libertatea de exprimare protejează atît conținutul, cît și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează.”
31. În opinia instanței, un element merită să fie statuat de la bun început, și anume dacă relatarea pretinsă de reclamant a fi falsă și defăimătoare, și anume ” ***** ”, constituie o relatare cu privire la fapte sau la judecată de valoare.
32. În cauza Busuioc c. Moldovei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat la pct. 61 din hotărâre că, ”În practica sa, Curtea a făcut distincție între declarațiile de fapt și judecățile de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil probațiunii. Cerința de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 (a se vedea Jerusalem v. Austria, nr. 26958/95, § 42, ECHR 2001-II). Totuși, chiar atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei ingerințe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declarația contestată, deoarece chiar și o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susțină poate fi excesivă (a se vedea De Haes and Gijssels v. Belgium, citată mai sus, § 47, Oberschlick v. Austria (nr. 2), hotărâre din 1 iulie 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997-IV, p. 1276, § 33)”
33. Legea Nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare dă următoarele noțiuni: *fapt* – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită; *judecată de valoare* – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; *judecată de valoare fără substrat factologic suficient* – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut

- loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.
34. Așa fiind, instanța este de opinie că afirmațiile în litigiu conțin relatări referitor la fapte și nu judecăți de valoare.
 35. Instanța consideră că această distincție trebuie făcută anume pentru a distinge formele defăimării pretinse și obiectul probațiunii.
 36. În conformitate cu art. 24 alin. (1), alin. (2), alin. (3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare ”**Reclamantul trebuie să dovedească** următoarele: a) *pîrîtul a răspîndit informația*; b) *informația îl vizează și este defăimătoare*; c) **informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă**; sau d) *judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient*; e) *existența și cuantumul prejudiciului cauzat. Pîrîtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant*; b) *informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient*; c) *la momentul răspîndirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient*; d) *informația răspîndită este de interes public. În cazurile ce vizează restrîngerea libertății de exprimare, refuzul pîrîtului de a dezvălui un secret profesional sau sursa de informare nu constituie temei suficient pentru admiterea acțiunii.*”
 37. Prin prisma art. 24 citat, se conchide că, legea impune reclamantului sarcina de a demonstra (și instanței de a constata) caracterul fals al informației, deci, în astfel de litigii, nu este suficient ca reclamantul doar să invoce caracterul defăimător și fals al informației contestată, dar este obligat să demonstreze **cumulativ** că informația este în esență falsă.
 38. În speță, s-a dovedit cu certitudine, că afirmația contestată a fost răspîndită de pîrîtul ***** și îl vizează pe reclamantul *****.
 39. Caracterul defăimător al afirmațiilor contestate urmează a fi determinat în funcție de aprecierea subiectivă de către reclamant, dar și de modul de percepere a acestora de către alte persoane.
 40. În speță, se reiterează că, reclamantul a invocat că activismul său politic este unul bazat pe ideea centrală a unirii Republicii Moldova cu România, că întreaga viziune pe care a creat-o de-a lungul anilor gravitează în jurul ideii unioniste, pe cale de consecință, instanța de judecată ar putea, ipotetic, reține caracterul defăimător al afirmațiilor contestate pentru reclamant, și anume asupra reputației sale profesionale, însă pentru a statua cu certitudine astfel, este obligatoriu să se demonstreze **cumulativ** și caracterul fals al afirmațiilor contestate, în caz contrar, având în vedere că, pîrîtul prin afirmațiile contestate, în esență, nu a proferat nicio expresie insultătoare, nicio calomnie, nicio afirmație calomnioasă și nu îl denigrase pe reclamant, numai dovedirea faptului că sunt în esență false ar determina caracterul defăimător al acestora.

41. Așa fiind, rezultă că, prin prisma art. 24 citat, un alt element necesar a fi probat de către reclamantul ***** este că relatările cu privire la fapte contestate sunt în esență false.
42. În conformitate cu art. 117 alin. (1), alin. (2) Cod de procedură civilă *”Probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea cauzei, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților.”*
43. În cadrul procesului, reclamantul nu a fost privat de posibilitatea efectivă de a aduce probe în susținerea poziției sale și dovedirea falsului afirmațiilor contestate. Reclamantul, beneficiind de toate garanțiile într-o procedură judiciară, nu a prezentat nicio probă care să demonstreze că nu a traversat frontiera spre Ucraina în anul 2011. Reclamantul nu a adus niciun argument pentru a convinge instanța de falsul afirmațiilor contestate, avînd însă această posibilitate, într-un proces bazat pe principiul contradictorialității, să prezinte dovezi (cu titlu de exemplu pașaportul în cazul în care s-a păstrat), chiar și dovezi indirecte în acest sens, sau să reclame probele corespunzătoare cu concursul instanței de judecată după caz (cu titlu de exemplu informația despre traversarea frontierei spre Ucraina), reclamantul optînd pentru examinarea cauzei în lipsa sa, doar în baza cererii de chemare în judecată. Pe aceeași axă conceptuală, instanța va evidenția că partea care neagă un fapt nu este automat exonerată de la proba contrară, dar este responsabilă pentru furnizarea argumentelor care să conteste afirmațiile celeilalte părți sau să prezinte măcar un început de probă în acest sens.
44. Instanța consideră că, în speța dedusă judecătii, anume reclamantul cunoaște mijloacele probatorii cele mai potrivite pentru a convinge instanța că el are dreptate și pentru a dovedi circumstanțele pe care își întemeiază poziția și pretențiile formulate împotriva pârâtului, iar efectul defavorabil al nedovedirii afirmațiilor referitoare la circumstanțele de fapt ale cauzei va cădea asupra părții care a avut posibilitatea și care trebuia să se asigure cu probă veridică fără a suscita îndoieli.
45. Instanța statuează că, pe cauza dedusă judecătii, reclamantul a eșuat să îndeplinească sarcina probațiunii.
46. Art. 7 alin. (1), alin. (2), alin. (3) din Lege reglementează că, *”Orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat.”*

47. Pe cauza pendinte, după cum s-a arătat *supra*, reclamantul a dovedit că pârâtul a răspândit informația, că informația îl vizează, însă, reclamantul nu a demonstrat că informația este în esență falsă, iar în lipsa dovezii că este în esență falsă, nu a demonstrat fără echivoc caracterul defăimător al informației contestate.
48. În subsidiar, este de accentuat că, partea pârâtă a prezentat în judecată extrase din mai multe publicații, atât înainte de oferirea *****lui de către *****, cât și după această dată, precum publicația de pe site-ul www.adevarul.ro din 14 mai 2015, de pe site-ul www.moldova.europalibera.org din 08 decembrie 2020, de pe site-ul www.newsmaker.md din 02 februarie 2024, de pe site-ul www.g4media.ro din 17 martie 2024, *****rile lui *****, consilierul principal al președintelui ucrainean *****, de pe Digi24.ro, din 07 aprilie 2023, de pe site-ul de știri <https://www.digi24.ro/>, unde a fost publicat un articol intitulat Serviciile secrete ucrainene confirmă că ***** s-a întâlnit cu un agent FSB la *****, instanța de judecată apreciază că toate aceste publicații, de până la ***** și după *****, constituie un element auxiliar care înlătură probabilitatea că afirmațiile contestate sunt false, până la proba contrară.
49. Dincolo de obiectul și sarcina probațiunii, instanța de judecată consideră și alte aspecte importante la soluționarea justă a cauzei, reieșind din raționamentele *infra*.
50. Astfel, potrivit Articolul 2 din Legea Nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare ”*Termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificații: interes public – interes al societății (și nu simpla curiozitate a indivizilor) față de evenimentele ce țin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei; persoană care exercită funcții publice – persoană fizică care exercită atribuțiile puterii publice (executive, legislative ori judecătorești) sau persoană juridică ce prestează servicii de utilitate publică, sau persoană fizică care administrează persoana juridică ce prestează servicii de utilitate publică ori subdiviziuni ale acesteia; persoană publică – persoană care exercită funcții publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziției sociale sau altor circumstanțe, trezește interesul public.*”
51. Se reiterează că, în cererea de chemare în judecată, reclamantul a afirmat că este o persoană publică, care exercită funcții publice, o persoană care, datorită statutului, poziției sociale sau altor circumstanțe, trezește interesul public.
52. În speță, s-a constatat că, la data răspândirii de către pârât a informației, reclamantul ***** ***** era deja deputat în Parlamentul României, deci era un politician român.
53. Pe cale de consecință, reieșind din conținutul *****lui în litigiu, a subiectelor dezbătute în cadrul acestuia, instanța va reține că afirmațiile contestate sunt de interes public.
54. Din textul art. 6 alin. (1), alin. (2) din aceeași lege, reiese că, ”*Orice persoană are libertatea de a primi informații de interes public prin intermediul mass-mediei. Apărarea onoarei, demnității sau reputației profesionale nu poate prevala asupra libertății publicului de a primi informații de interes public.*”

55. Instanța apreciază fără echivoc că, mereu este de interesul societății problemele Politicului, informațiile despre persoanele de la guvernare, caracter similar având și afirmațiile contestate de reclamant, diseminate de către pârâtul *****, la *****.
56. În continuare, instanța accentuează faptul că, reclamantul este deputat în Parlamentul României, prin urmare, aceasta este o circumstanță în care, limitele criticii admisibile față de reclamant erau și sunt mult mai extinse.
57. Cu privire la cel din urmă aspect, se va evidenția că, CEDO a arătat că în vreme ce o persoană de drept privat necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viață privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice (cauza von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2), cererile nr. 40660/08 și 60641/08).
58. Se reiterează că, afirmațiile contestate au fost relatate într-un context Politic, afirmațiile pârâtului ***** au fost făcute când informațiile referitor la expulzarea lui ***** ***** din Republica Moldova erau publicate deja, iar pe parcursul examinării cauzei, pârâtul a susținut că, în cadrul *****lui în litigiu, de fapt, a făcut comentariile sale referitor la circumstanțele de fapt deja publicate despre expulzarea reclamantului (f.d.88-95), fiind informații de interes public, mai mult, în cadrul *****lui, pârâtul ***** a indicat și sursa acestor informații, de văzut la minutul 4:45 al *****lui *****.
59. Este necesar de punctat că, afirmațiile contestate reaminteau o faptă produsă în urmă cu mai mulți ani privindu-l pe ***** *****, nu pentru viața sa privată, ci în calitate de persoană publică, de activist civic, cu o poziție unionistă.
60. În conformitate cu art. 3 alin. (3) și alin. (4) din Legea cu privire la libertatea de exprimare *”Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. Restrângerea libertății de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin. (3) și doar în cazul în care restrângerea este proporțională cu situația care a determinat-o, respectându-se echilibrul just dintre interesul protejat și libertatea de exprimare, precum și libertatea publicului de a fi informat.”*
61. După cum rezultă din dispozițiile legale citate, legea prevede 3 condiții pentru restrângerea libertății de exprimare: restrângerea să fie prevăzută de lege, să urmărească unul sau mai multe din scopurile indicate în acest alineat și să fie “necesară într-o societate democratică”. Acestea însă urmează să fie interpretate în lumina jurisprudenței CEDO.
62. Pe cauza dedusă judecătii, instanța opinează că „necesitatea” restrângerii libertății de exprimare este deosebit de restrânsă și nu este “necesară într-o societate democratică”.
63. Instanța de judecată consideră incidentă speței **cauza Ponta vs. România**, unde la pct. 45 din Hotărâre, Curtea a statuat ”De asemenea, Curtea reamintește că art. 10 §

2 din Convenție nu lasă loc pentru restrângeri privind libertatea de exprimare în domeniul discursului politic sau al problemelor de interes general. În consecință, un nivel ridicat de protecție a libertății de exprimare, care este asociat cu o marjă de apreciere a autorităților în mod deosebit restrânsă, va fi, în mod normal, acordat în cazul în care afirmațiile au legătură cu un subiect de interes general [Roland Dumas împotriva Franței, nr. 34875/07, pct. 43, 15 iulie 2010, și Baka împotriva Ungariei (MC), nr. 20261/12, pct. 159, 23 iunie 2016].

64. Tot în cauza Ponta vs. România la pct. 58 din Hotărâre ”Curtea constată apoi că din hotărârile instanțelor interne reiese că acestea nu au transpus afirmațiile incriminate în contextul general al cauzei pentru a evalua intenția reclamantului. Citând jurisprudența Curții, instanțele interne s-au limitat să cerceteze dacă erau întrunite elementele constitutive ale răspunderii delictuale în speță, fără a ține seama de **dreptul reclamantului la libertatea de exprimare în contextul mai extins al unei dezbatere între doi oameni politici care urmărea o problemă de interes general, pe care reclamantul o invocase totuși în mod expres ca mijloc de probă** (supra, pct.12 și 21-20).”
65. La pct. 60 din aceeași cauză, Curtea a statuat ”Cu siguranță, afirmațiile în litigiu pot fi considerate ca fiind polemice, chiar provocatoare, și, în lipsa oricărui temei, s-ar putea dovedi excesive. Totuși, din perspectiva Curții, aceste afirmații nu erau complet lipsite de temei, în măsura în care reclamantul s-a referit la un moment anume din mandatul său de prim-ministru și la informații foarte precise, a indicat sursa acestor informații, „instituții specializate ale statului“, și a adăugat detalii legate de contextul cauzei, precum faptul că semnalase problema președintelui în exercițiu în acel moment și că obținuse acordul acestuia din urmă pentru a-l demite pe L.I. din funcție și a-l înlocui, având în vedere criticile aduse.”
66. În speța dedusă judecății, este de accentuat că, anterior, pârâtul ***** a exercitat mandatul de ministru al Apărării, a fost deputat în Parlamentul Republicii Moldova, iar la minutul 3:26 din ***** a afirmat ”*****”.
67. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat, în mai multe cazuri, importanța libertății de exprimare în domeniul politic, considerând-o un pilon esențial al unei democrații funcționale. În acest context, CEDO a emis mai multe hotărâri care reflectă echilibrul între dreptul individual de a-și exprima opiniile politice și protecția altor drepturi fundamentale. Conform jurisprudenței CEDO, libertatea de exprimare în politică include libertatea de a critica autoritățile, este esențial ca cetățenii să poată critica autoritățile și politicienii fără teama de represalii, criticile pot include chiar afirmații dure sau provocatoare, iar CEDO acordă o protecție sporită discursurilor politice, limitele fiind doar atunci când discursurile politice incită la ură, violență sau alte comportamente care ar putea dăuna ordinii publice.
68. Instanța de judecată consideră incidente și Cauza Öllinger v. Austria (2006), Cauza Lingens v. Austria (1986), Cauza Arslan v. Turkey (2012), Cauza Delfi AS v. Estonia (2015), principalele idei statuate de către Curte, fiind că, în politică și dezbateră publică, este necesar un grad mai mare de protecție a exprimării, chiar și atunci când opiniile exprimate sunt critice sau disidente față de autoritățile

guvernamentale, că într-o societate democratică, discuțiile politice sunt esențiale și, prin urmare, orice restricție la aceste libertăți trebuie să fie justificată cu dovezi solide și să respecte principiul proporționalității, că libertatea de exprimare include, de asemenea, libertatea de a critica autoritățile și figurile publice, că discursurile politice, chiar dacă sunt critice sau pot părea controversate, sunt esențiale pentru dezbateră publică și pentru funcționarea unui stat democratic, că deși platformele online nu sunt exonerate de responsabilitate, libertatea de exprimare rămâne un principiu fundamental chiar și în contextul discuțiilor politice, că libertatea de exprimare politică nu trebuie restricționată în mod excesiv, chiar dacă afirmațiile pot fi percepute ca fiind provocatoare sau incitante.

69. La caz, luând în considerație circumstanțele particulare ale speței, instanța de judecată nu reține existența unei nevoi sociale imperioase de a așeza protecția drepturilor persoanei lui ***** *****, personaj public, mai presus de dreptul pârâtului la libertatea de exprimare și de interesul general în a apăra o astfel de libertate atunci când sunt în joc aspecte de interes general.
70. Instanța de judecată statuează că, ingerința în exercitarea de către pârât a dreptului său la libertatea de exprimare nu este „necesară într-o societate democratică”.
71. Potrivit art. 1998 alin. (1) Cod civil *”Cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.”*
72. Instanța de judecată statuează că, componenta delictului civil include următoarele elemente: prejudiciul, fapta ilicită, raportul causal dintre fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția. Se accentuează că, prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial ale faptei ilicite. Pentru a fi angajată răspunderea unei persoane, este necesar ca între fapta ilicită și prejudiciu să existe un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu. Vinovatul răspunde pentru faptele sale cu vinovăție, adică va repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune. Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.
73. În împrejurările de fapt le speței, instanța de judecată constată că nu se întrunesc elementele răspunderii civile delictuale, or, pe astfel de litigii, pentru a angaja la răspundere persoana care a răspândit anumite informații, este necesar a fi îndeplinite condițiile din Legea Nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, ținând cont și de practica CEDO, iar în speță, instanța de judecată nu a reținut niciun temei de a-l angaja pe pârâtul ***** la răspundere civilă delictuală față de reclamant.
74. Întreaga argumentație duce cu evidență la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată de ***** ***** prin intermediul reprezentantului, avocatul Rusanovschi Iulian, împotriva lui *****, cu privire la dezmințirea informației difuzată la data de ***** pe canalul de youtube *****, în cadrul *****lui intitulat *****, ***** *****”, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, nu este întemeiată și se respinge integral.

75. Potrivit art. 94 alin. (1) din același cod *”Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.”*
76. În textul art. 96 alin. (1), alin. (1) din legea citată, este reglementat că *” Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.”*
77. Pe cauza de față, pârâtul a solicitat încasarea din contul reclamantului cheltuielile de asistență juridică în sumă de 14686,00 lei.
78. Actele cauzei atestă că pârâtul *****, în vederea asigurării dreptului la apărare, a contractat avocatul Cobîșenco Ion. (f.d. 61)
79. Așa fiind, în speță, se reține cu certitudine necesitatea adjudecării cheltuielilor de asistență juridică din contul reclamantului.
80. Instanța atestă că, cheltuielile de asistență juridică enunțate au fost realmente angajate și se dovedesc prin ordinul de încasare nr. OC1 din 18 martie 2024. (f.d. 84)
81. Instanța de judecată consideră că, cheltuielile de asistență de avocat suportate de pârât au fost necesare, or actele cauzei certifică implicarea avocatului în activități de acordare a asistenței juridice, însă nu în cuantumul solicitat de avocat.
82. Sub aspectul evaluării mărimii solicitate spre compensare, se conchide că, valoarea de 14686,00 lei nu corespunde criteriului de rezonabilitate.
83. Este de reținut că, la cerere nu s-a anexat o descifrare a timpului și volumului de lucru efectuat.
84. Astfel, instanța consideră necesară intervenirea în sensul micșorării valorii asistenței juridice acordate de la suma de 14686,00 lei la suma de 8000,00 lei, or categoria cauzei, raportată la practica judiciară a avocatului, denotă un grad de complexitate mai redus, astfel că efortul unui avocat ce practică în cauze omogene nu este unul substanțial și complex. Mai mult, în speță, întrebările juridice ridicate nu au un caracter nou și dificil, nu au fost necesare aptitudini speciale, cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienți specifici.
85. Prin urmare, sub aspectul rezonabilității cheltuielilor de asistență juridică, valoarea revendicată este excesivă, ceea ce impune soluția expusă de modificare și se va încasa din contul reclamantului cheltuielile de asistență juridică în mărime de 8000,00 lei.
86. Ca parte căzută în pretenții, reclamantul ***** nu are dreptul la compensarea cheltuielilor de judecată.
87. În conformitate cu art. 236, art. art. 238-241 Cod de Procedură Civilă, instanța de judecată

hotărăște:

Se respinge cererea de chemare în judecată înaintată de ***** prin intermediul reprezentantului, avocatul Rusanovschi Iulian, împotriva lui ***** , cu privire la dezmințirea informației difuzată la data de ***** pe canalul de youtube ***** , în cadrul *****lui intitulat ***** , ***** ***** ”, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Se încasează din contul lui ***** ***** în beneficiul lui ***** cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 8000,00 lei (opt mii lei,00 bani).

Se explică dreptul părților și participanților la proces de a solicita hotărârea redactată în cadrul termenului de decădere de 30 de zile.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel ***** în termen de 30 zile din momentul pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei ***** , sediul Centru.

**Președintele ședinței,
judecătorul
Natalia**

Russu